

tricianum suburbium præbens aditum, in quo situm Dubliniensis Archiepiscopi palatium Sancti Sepulchri nomine notum, Templumque amplissimum S. Patricio sacrum, operæ intextino, pavimentis lithostrotis, testudine è saxo concamerata, turrique præcelsa conspicuum. Quo primum tempore condita fuerit hæc Ecclesia, incertum plane est. Gregorium Scotorum Regem, circa annum D C C C X C, ad eam accessisse, Scotica refert historia. Eandem postea à Ioanne Anglorum Rege plurimum amplificatam, Præbendariam primum instituit Ioannes Comynus Dubliniensis Archiepiscopus (anno C I O C X C I, confirmante illud Cælestino Tertio Romano Pontifice) Henricus deinde Loundres ejusdem in Dublinensi episcopatu successor personatum dignitatibus (liceat enim hic fundatoris verba usurpare) auxit, & ad Sarisburiensis Ecclesiæ immunitates, instituta & consuetudines approbatas conformavit. Nostris vero temporibus Decanum, Præcentorem, Cancellarium, Thesaurarium, Archidiaconos duos, & Præbendarios x x i i sustentat: Vnica quodammodo (ut amplissimum testimonium, quod publica regni Comitia illi perhibent, non dissimulem) pia omnis & Ecclesiastica discipline atque ordinis in Hibernia lucerna ac lampas. Est & altera Cathedralis Ecclesia in urbis meditullio posita, quæ S. Trinitati consecrata Templum Christi communiter dicitur. De ejus constructione in Ecclesiæ archivis ita legimus; Sitric Rex Dublin filius Ableb Comitis Dublin, dedit S. Trinitati & Donato primo Episcopo Dublin locum ad edificandam Ecclesiam Sancti Trinitatis; nec non aurum & argentum sufficienter ad edificandam Ecclesiam cum totâ curiâ contulit. Factum hoc circa annum salutis C I O C X I I, quo Sitricum Abloici filium (sic enim appellat) claruisse confirmat Lancarvanensis. Opus à Donato inceptum Laurentius Dubliniensis Archiepiscopus, Richardus Strongborow Comes Penbrochiæ, vulgo Striguliæ Comes dictus (cujus monumentum ab Henrico Sidney Prorege restauratum hic cernitur) Robertus Stephanides & Reimundus Giraldus perfecerunt. Ad Australem Ecclesiæ partem Prætorium è saxo quadrato consurgit, Tolestale dictum: ubi causæ à Prætore urbano cognoscuntur, frequentesque civium aguntur conventus. Immunitatibus etiam gaudet multis. Olim pro summo magistratu Præpositum habuit, sed anno reparatæ Salutis M C C C C I X, ut Major & duo Ballivi quotannis eligerentur, concessit Henricus Quartus, utque gladius deauratus Majori in perpetuum præferatur. Ballivos autem postea in Vicecomites Edwardus Sextus com-

Stat. Parl.
18. H. 8.
c. 15.

Tolestale.

mutavit. Nec quicquam deest, quod in florissima urbē desiderēs, nisi quod portu ita officit arénosus cumulus reciproco maris meatu in Liffii ostium aggestus ut navi giis majoribus nisi æstu accedente impar sit subvehendis. Hac de Dublinia, quorum plurima diligentia & doctrina Iacobi Vsherij Cancellarii Ecclesiæ S. Patricii qui annos varia doctrina, & judicio longe superat, me debere agnosco.

De Roberto Vere Oxoniæ Comite quem Marchio Rex Richardus Secundus in titulis honorariis Dubliniæ elargiendis profusus Marchionem Dubliniæ, & postea Hiberniæ Ducem constituit, jam antea dixi, nec est cur hic repetam.

Vbi Liffius fluvius in mare se condit Houth mari fere circumfunditur, aqua nobiles de S. Laurence cognominati qui ibi habitant. Barones de Houth nominantur; rara felicitate quod tam longa serie (ab Henrici enim Secundi tempore genus repetunt) nullus, ut ferunt, fuerit læsa Majestatis reus, nullus in pupillari ætate relictus. Parumque hinc abest Malehid Dominis suis Talbotis ex Anglia oriundis nobilitata.

Interius Dubliniensibus adjacet ad Aquilonem Fingall, id est, si ex Hibernica lingua Fingall: interpres, Gens exterorum, (Anglos enim Gall quasi exterios, & Saïssones quasi Saxones appellant) cultissima regiuncula, & quasi hujus regni horreum; tahtam frumenti viam quotannis suppeditat. Certatque quodammodo tellus cum agricolarum laboribus, quæ alibi per hanc insulam neglecta & inculta designava incolarum desidia gravissime conque ri videtur. Disseminatae sunt passim per hunc Comitatum clarissimæ ex Anglica stirpe deductæ familiæ, scilicet præter eas quas memini, Plunketti, Barnwelli, Russelli, Talboti, Dillon, Netterville, Holywoodi, Lutterelli, Burnelli, Fitz-Wiliams, Gouldingi, Vsherij, Cadlei, Finglassi, Sarfeldi, Blacknei, Crucei, Bathi, &c.

Hæc summatim de Lagenia, quæ non ultius olim pertigit. Nescio an risu vel memoratu dignum sit quod Thomas Stukeley eum Thomas Stukeley: famæ, fidei, & fortunarum naufragium in Anglia & Hibernia fecisset, è laqueis legum elapsus eam gratiam apud Gregorium XIV, Pontificem Romanum multa pollicendo, & magna venditando inierit, ut ab ipso titulum Marchionis Lagenie, Comitis Weisfordie & Carterlogh, Vicecomitis Murrough, Baronis Rossie Lagenie, & Idrome acceperit. Quibus titulis tumidus dum Hiberniam cogitaret, in Africam dgressus cum tribus regibus qui uno prælio occubuerunt vitæ fabulam honesta catastrophe peregit.